

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Z. H.**
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Barborou Sedlákovou
sídlem Křoví 111, 594 54 Křoví

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy**
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2023, č. j. JMK-68512/2023, sp. zn. S-JMK 45185/2023/OD/Ša,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zčásti změněno prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 4. 1. 2023, č. j. ODSČ-12677/22-23, a

to tak, že do jeho výroku bylo vloženo za sousloví „5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů“ nové sousloví „v návaznosti na § 38 odst. 1 písm. c) a § 38 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. a jeho prováděcí předpis, kterým je § 32 vyhl. č. 343/2014 Sb.“ Ve zbytku bylo prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno.

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit z nedbalosti, a to dne 8. 8. 2022 v X hod. v Brně na ul. D. u domu č. 4, ve směru jízdy od křižovatky z ul. Ú., kdy řídil motorové vozidlo tov. zn. V. X, RZ: X, a nerespektoval dopravní značku B24b „Zákaz odbočení vlevo“ a odbočil vlevo na parkoviště u OD Tesco. Jím řízené vozidlo dále nebylo opatřeno zadní registrační značkou. Svým jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (povinnost řídit se dopravními značkami a povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené právními předpisy), čímž se dopustil shora citovaných přestupků. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí [§ 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a c), § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, dále též jako „ZOP“ nebo „přestupkový řád“]. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku podle § 95 odst. 1 ZOP ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce v žalobě namítal, že předchozími správními rozhodnutími byl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí žalovaného žalobce považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost a nedostatečně zjištěný skutkový stav, a dále za nezákonné z titulu vážných vad řízení zejména před prvostupňovým správním orgánem.
4. Výše uvedené obecné námitky žalobce konkretizoval tak, že nebyl přítomen na ústním jednání správního orgánu, a došlo tak k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný nařídil druhý termín ústního jednání na den 14. 12. 2022. Žalobce se v tu dobu léčil s těžkým onemocněním páteře a měl povoleny vycházky, pročez s termínem ústního jednání dne 14. 12. 2022 počítal. Jelikož se jeho zdravotní stav dne 13. 12. 2022 akutně zhoršil, z ústního jednání se žalobce omluvil. Žalovaný včasnost ani důležitost omluvy nezpochybnil, na rozdíl od prvostupňového správního orgánu, nicméně omluvu žalobce neuznal z ryze formálních důvodů, protože podle něj nestačilo, že se žalobce omluvil jen ze zdravotních důvodů, a že k tomu doložil neschopenku. Podle žalobce jde o extenzivní výklad náležitostí omluvy v neprospěch žalobce. Žalobce se léčil s těžkým onemocněním páteře a jeho stav se dne 13. 12. 2022 zhoršil natolik, že nebyl schopen běžné komunikace, včetně písemné nebo telefonické. Požadovat za této situace, aby jeho teprve druhá omluva byla zcela perfektní, když do prekluze přestupku zbývalo téměř 9 měsíců, bylo nepřiměřené a v rozporu s principy dobré správy. Ze stejného důvodu nebylo možno po žalobci spravedlivě požadovat, aby se

zajímal o osud své omluvy, když se několik týdnů nacházel ve špatném zdravotním stavu.

5. Je zřejmé, že zde koliduje zájem na ochraně základních práv žalobce coby obviněného být slyšen na ústním jednání s veřejným zájmem na rychlosti a ekonomičnosti řízení. Podle žalobce má zájem na ochraně základních práv obviněného vyšší váhu, než veřejný zájem na rychlosti a ekonomičnosti řízení, protože postup správních orgánů hodnotí jako protiústavní. Žalovaný se nezabýval argumentací žalobce v odvolání, protože je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
6. Správní orgán sice poučuje účastníky řízení o tom, že rozhodnutí vydá v den konání ústního jednání. Pokud ale koná ústní jednání v nepřítomnosti žalobce i přes jeho omluvu a poté vydá rozhodnutí přibližně za 1 měsíc, pak by měl opětovně vyzvat žalobce k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí.
7. Žalovaný vyhodnotil verzi žalobce o spáchání přestupku jako nevěrohodnou, když ji neuplatnil ihned na místě v průběhu policejní kontroly. Pro takový závěr nemá žalovaný dostatek důvodů. Opírá se pouze o obsah úředních záznamů Policie ČR, aniž by k tomu vyslechl žalobce nebo příslušné policisty. Za této situace neobstojí závěr žalovaného o nevěrohodnosti žalobce. Žalobce se k věci vyjádřil jak na místě policejní kontroly, tak i při první vhodné příležitosti v přestupkovém řízení – v odvolání. Přesto, že žalovaný označil verzi žalobce za nevěrohodnou, nikde v rozhodnutí ji nevyloučil. Verze žalobce je logická, konzistentní, doložena řadou důkazů a svědků a odpovídá obvyklému racionálnímu řešení situace. Proto měla být uplatněna zásada „in dubio pro reo“. Žalovaný v závěru rozhodnutí připustil, že verze žalobce mohla proběhnout tak, jak ji žalobce popsal, ale nic to údajně nemění na skutečnosti, že jednání žalobce bylo nezákonné.
8. Žalovaný se neřídil metodickým pokynem MD č. 754/2008-60-OST/1, když sice správně uvedl, jako jednu z okolností, učinění opatření řidičem vozidla k vyloučení identifikace vozidla, avšak otázce škodlivosti přestupku ve vazbě na úmysl a okolnosti případu se nevěnoval. Žalovaný obecně konstatoval, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by snížily míru škodlivosti skutku žalobce pod úroveň běžných přestupků, ale jinak tyto skutečnosti nabídnuté žalobcem žalovaný ignoroval a nijak nehodnotil. Je v zásadě odlišné, pokud někdo úmyslně zakryje registrační značku nebo mu registrační značka upadne. V posledně uvedeném případě je rovněž odlišné, pokud upadne jedna registrační značka nebo obě dvě. V této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
9. Na rozdíl od žalovaného je žalobce přesvědčen o tom, že právě odkaz na USA je případný, protože zde k dostatečné identifikaci vozidla zcela postačuje jen jedna registrační značka. Žalobce nepochybně, že podle české právní úpravy existuje povinnost mít na vozidle přední i zadní registrační značku, tj. identifikaci vozidla zvyšuje nad úroveň nezbytně nutnou, nicméně nemůže být řeč o vyloučení nebo podstatném snížení identifikace vozidla, jak to v rozhodnutí uvedl žalovaný. Toto žalovaný opomněl i v hodnocení škodlivosti jednání, kdy mylně vycházel ze stavu, že vozidlo žalobce mělo být bez obou registračních značek, a tedy prakticky neidentifikovatelné. V této části je pak rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.
10. K hodnocení škodlivosti přestupku žalobce uvedl, že by se nemělo stávat nutnou formalitou, nýbrž by mělo být nejzásadnějším momentem přestupkového řízení.

Záměr zákonodárce postihovat řidiče vozidel trestem zákazu řízení motorových vozidel spočíval zejména v tom, postihnout úmyslné zakrývání registračních značek nebo znemožnění identifikace vozidel. Záměrem zákonodárce ale nebylo to, aby byli takto přísně postihováni řidiči, kterým za jízdy upadne registrační značka a uskuteční nutnou jízdu do místa, kde mohou registrační značku nasadit nebo bezpečně odstavit vozidlo bez rizika poškození nebo odcizení. Proto Ministerstvo dopravy vydalo příslušný metodický pokyn, kterým se správní orgány neřídí ve snaze vybrat pokutu za každou cenu.

11. Žalobce souhlasil s žalovaným v tom, že podmínky reálnosti nebezpečí a řešení situace při dodržení principu proporcionality byly splněny, pokud jde o princip subsidiarity, zde žalobce odkázal na obsah svého odvolání, které dále doplnil. Zatímco podmínka proporcionality musí být dodržena vždy (nelze přejet 5 lidí, pokud řidič veze těhotnou ženu do porodnice), pak podmínka subsidiarity nemůže být ze své podstaty přísná, když její výklad musí být objektivní a nikoliv subjektivní (vyhodnocení řešení obviněným, zda je racionální a obvyklé či nikoliv). Zpětně od stolu lze nalézt nejlepší řešení situace, jenomže obviněný má na vyřešení situace čas jen v řádech sekund a přirozeně je ve stresu. Naplnění podmínky subsidiarity lze tedy zpětně nalézt pouze touto objektivní optikou.
12. Žalobce nemůže souhlasit s řešením dané situace, jak ji nastínil žalovaný. Odstavení vozidla na chodník v řádech desítek minut je přestupkem a může znamenat nezanedbatelné omezení či ohrožení chodců. Naproti tomu jízda v délce cca 300 m do nejbližšího železářství při existenci přední registračky, se žalobci jeví jako přiměřené a racionální řešení, které je méně nebezpečné, než najíždění s vozidlem na chodník a ponechání vozidla na chodníku. Vzhledem k jízdě pouze 300 m nebylo třeba ani činit opatření pro zvýšení identifikace vozidla zezadu, protože každé takové opatření by znamenalo dlouhé minuty stání vozidla v místě s extrémním silničním provozem, když tuto hustotu provozu potvrdil i sám žalovaný.
13. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby zrušil obě napadená správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, žalobu pokládá za nedůvodnou a napadené rozhodnutí považuje za správné o odůvodněné. Žalovaný i provostupňový správní orgán postupovaly při svém rozhodování zcela v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o přestupcích. Žalobce pouze recykuje v žalobě identické námitky, které již žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Z tohoto důvodu žalovaný v dalším odkázal na odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů. Žalovaný má rovněž zato, že postupoval správně, pokud prvostupňové správní rozhodnutí v části výroku změnil a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil. Podaná žaloba tedy není důvodná, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Skutkový stav byl zjištěn způsobem, o němž nepanují pochybnosti.
15. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích

žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

17. Krajský soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry správních orgánů ze správního spisu. Skutková zjištění odpovídají závěrům správních orgánů tak, jak byly vymezeny v jejich rozhodnutích, a také v článku I. tohoto rozsudku. Z oznámení přestupku (9. 8. 2022) a úředního záznamu Policie ČR ze dne 8. 8. 2022 bylo prokázáno, že žalobce jako řidič vozidla tov. zn. V. X, RZ X, dne 8. 8. 2022 v X hod. na ul. D. v Brně nerespektoval dopravní značku B24b „zákaz odbočení vlevo“ a při jízdě po ul. D. od křižovatky z ul. Ú. odbočil vlevo na parkoviště u OD Tesco, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a dále k jízdě užil vozidlo, které nebylo opatřeno zadní registrační značkou, čímž porušil povinnost uloženou mu v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a v návaznosti také § 38 odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. a § 32 vyhl. č. 343/2004 Sb. Svým jednáním se žalobce dopustil z nedbalosti dvou přestupků, a sice dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí [§ 125c odst. 5 písm. d), § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. c) a § 47 ZOP]. Předmětný přestupek zdokumentovali na místě přítomní policisté také fotograficky. Fotodokumentace tvoří součást správního spisu. Na místě žalobce nerozporoval spáchání přestupku. K porušení zákazu odbočení vlevo nic nenamítal nejen v průběhu správního řízení, ale ani v žalobě. V případě druhého přestupku, kdy k jízdě užil vozidlo, na němž nebyla umístěna zadní registrační značka, žalobce policistům při kontrole vozidla dne 8. 8. 2022 svévolně sdělil, že registrační značku má umístěnou na držáku jízdních kol a s vozidlem potřeboval nutně odjet. Toto vysvětlení žalobce poskytl v reakci na zjištění policistů po obhlídce jeho vozidla, kdy zjistili, že na vozidle není umístěna zadní registrační značka a přes skla zavazadlového prostoru bylo vidět, že rámeček od registrační značky leží v zavazadlovém prostoru. Žalobce byl dále policisty poučen o tom, že tento přestupek nelze řešit v příkazním řízení na místě a musí být oznámen odboru dopravy Magistrátu města Brna. Jiné závady na vozidle či v dokladech nebyly zjištěny. Vzhledem k nedostatku zadní registrační značky byla žalobci zakázána další jízda s vozidlem, protože nesplňovalo technické podmínky stanovené právními předpisy.
18. V rámci žalobních bodů žalobce uplatnil podobné námitky jako námitky uplatněné v odvolacím správním řízení. Žalovaný se jimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí detailně zabýval a soud se ztotožnil se způsobem jejich vypořádání.
19. Žalobce v rámci správního řízení i soudního řízení nikdy nezpochybňoval spáchání přestupku spočívajícího v porušení zákazu odbočení vlevo. Odvolání a žalobu směřoval pouze proti výroku o vině a správním trestu za přestupek spočívající v řízení motorového vozidla bez zadní tabulky registrační značky. Soud se tedy dále zabýval, stejně jako žalovaný, pouze tímto přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, a to v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Naopak o spáchání druhého přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nepanují pochybnosti, tento byl ve správním řízení prokázán a nebyl zpochybněn.
20. Podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž

v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále též „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.

21. Dle § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, nesmí provozovatel silničního vozidla provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, na němž není umístěna tabulka s registrační značkou, přidělená k tomuto vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného státu, způsobem umožňujícím identifikaci vozidla.
22. Dle § 38 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, stanoví prováděcí právní předpis způsob umístění tabulky s registrační značkou na vozidlo. Náležitosti umístění registrační značky na motorovém vozidle stanoví prováděcí předpis, kterým je § 32 vyhl. č. 343/2014 Sb.
23. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič povinen, kromě povinností uvedených v § 4 citovaného zákona, užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.
24. Správní orgány postupovaly ve věci v souladu s § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, jenž je nezbytný pro soulad s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (zejména § 2 odst. 1 správního řádu, tj. postup v souladu se zákony a ostatními právními předpisy). Aby bylo možné žalobce uznat vinným přezkoumávaným přestupkem, muselo být v řízení bezpečně zjištěno, že žalobce byl jednak řidičem vozidla a jednak porušil právní předpisy, tj. především shora citovaná ustanovení zákona o silničním provozu, v důsledku čehož spáchal přestupek kladený mu za vinu. To bylo jednoznačně prokázáno, a to na základě podkladů založených ve správním spise a následně provedeném dokazování prvostupňovým správním orgánem. Zkoumaný přestupek zdokumentovali na místě policisté Policie ČR. Na fotografiích pořízených policisty (tvoří součást správního spisu) je jednoznačně zachyceno, že vozidlo řízené žalobcem nebylo osazeno zadní tabulkou registrační značky (dokumentuje to několik fotografií). Žalobce také nikdy v průběhu řízení nenamítal, že by předmětné vozidlo neřídil. Naopak opakovaně potvrdil, že vozidlo řídil, a že na něm nebyla umístěna zadní tabulka registrační značky. Nicméně následně zcela nevěrohodně měnil svá tvrzení o okolnostech a průběhu svého jednání před spácháním přestupku. Po zastavení hlídkou policie dne 8. 8. 2022 a její následné kontrole vozidla totiž bylo zjištěno, že na vozidle žalobce není umístěna zadní registrační značka, přitom přes skla zavazadlového prostoru byl vidět rámeček od registrační značky ležící v zavazadlovém prostoru. Když žalobce pochopil, že policisté zjistili, že na jeho vozidle chybí registrační značka, sám svévolně k tomu sdělil, že registrační značku má umístěnou na držáku jízdních kol (poznámka soudu: tento držák jízdních kol s sebou neměl), přesto nutně potřeboval s vozidlem jet. I přes poučení, že se takto dopustil přestupku, žalobce již nic dalšího k chybějící registrační značce neuváděl a byl srozuměn s tím, že mu byla proto zakázána další jízda s vozidlem a rovněž s tím, že přestupek nelze řešit na místě v příkazním řízení, nýbrž na odboru dopravy Magistrátu města Brna, kterému bude oznámen a který o něm provede správní řízení. Po celou dobu řízení před prvostupňovým správním orgánem se žalobce k věci nevyjádřil a zjištěné okolnosti spáchaného přestupku nijak neupřesnil či nepozměnil. Teprve v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce uvedl, že

tabulku registrační značky měl před zahájením jízdy na nosiči kol, ale protože potřeboval s vozidlem nutně odjet, zadní registrační značku upevnil na vozidlo zřejmě nedostatečně, protože registrační značka mu během jízdy upadla, na což ho upozornil troubením řidič jedoucí za ním. Žalobce proto zastavil vozidlo a vrátil se pro upadenou tabulku registrační značky. Poté přesto pokračoval v jízdě, když se s ohledem na ochranu bezpečnosti a plynulosti silničního provozu rozhodl popojet pár set metrů za roh ulice Dornych, kde odbočil vlevo za účelem odstranění nežádoucího stavu. K odvolání připojil dva paragony dokladující totožný nákup – zápusných šroubů a sadu šroubováků, přičemž první z paragonů je tištěný z pokladny a neobsahuje datum nákupu ani název či adresu prodejny, druhý z nich je ručním opisem prvního paragonu a obsahuje datum nákupu 8. 8. 2022 a též název prodejny Vichr spol. s r.o., sídlem Uhelná 11a, Brno. K podanému odvolání žalobce dále připojil čestná prohlášení M. R. ze dne 6. 3. 2023 a T. Z. ze dne 3. 3. 2023. M. R., nar. X, bytem v U., uvedl, že dne X v X hod. při výjezdu ze staveniště na ul. Ú. upadla vozidlu tov. zn. V., jedoucímu před ním, zadní registrační značka. Troubením byl řidič H. upozorněn, a když zastavil, M. R. mu oznámil upadnutí registrační značky. Také ho upozornil na železářství Vichr, kde mu prodají šrouby. Řidič H. zapnul výstražná světla a šel si pro registrační značku. Ve druhém čestném prohlášení T. Z. uvedl, že dne X v X hod. vyšel z OD Tesco, kde na parkovišti montoval pan Z. H. zadní registrační značku, načež mu pomohl přidržet plastovou podložku, do které nacvakl registrační značku. V této souvislosti mu řidič H. vyprávěl, jak mu registrační značka upadla.

25. Žalovaný vyhodnotil výše uvedenou verzi žalobce (uvedenou poprvé až v doplnění odvolání) jako nevěrohodnou. Žalobce k tomuto závěru v žalobě uvedl, že pro takový závěr neměl žalovaný dostatek důvodů, protože se opíral pouze o obsah úředních záznamů Policie ČR a k věci nevyslechl žalobce nebo policisty. Žalobce ještě dodal, že se k věci vyjádřil na místě policejní kontroly a pak při první vhodné příležitosti v přestupkovém řízení, když jeho verze byla logická, konzistentní a doložená řadou důkazů. Těmto tvrzením žalobce krajský soud nemohl přisvědčit.
26. Žalobcem popsany skutkový děj uvedený teprve až v doplnění odvolání dne 20. 3. 2023 (nejprve opakovaně podával blanketní odvolání bez svého podpisu, později dne 6. 3. 2023 podal blanketní odvolání se svým podpisem, dne 7. 3. 2023 požádal o prodloužení lhůty na doplnění odvolání z důvodu nemoci právního zástupce, posléze dne 14. 3. 2023 podal doplněné odvolání bez svého podpisu, a teprve dne 20. 3. 2023 podal doplněné odvolání téhož obsahu, jako předchozí písemnost, s vlastnoručním podpisem) je zcela v rozporu s podklady předloženými policisty. Jak již bylo výše uvedeno, z úředního záznamu ze dne 8. 8. 2022 vyplynulo, že žalobce měl po provedené kontrole vozidla a zjištění, že na vozidle není umístěna zadní registrační značka, svévolně policistům sdělit, že tuto *registrační má umístěnu na držáku na jízdních kol a s vozidlem potřeboval nutně jet*. Policisté do úředního záznamu také uvedli, že přes sklo zavazadlového prostoru bylo vidět, že v zavazadlovém prostoru leží rámeček od registrační značky. Jak z tvrzení žalobce, tak i ze zjištění policistů (a rovněž z pořízené fotodokumentace), jednoznačně vyplynulo, že žalobce v době zastavení hlídkou policie a provedení silniční kontroly nedisponoval tabulkou zadní registrační značky, když tuto měl umístěnu na držáku pro jízdní kola (pozn. který nebyl v tu dobu připojen k vozidlu a nacházel se na jiném místě) a v zavazadlovém prostoru se nacházel pouze rámeček a nikoliv samotná tabulka registrační značky. K tomuto zásadnímu rozporu ve svých tvrzeních se žalobce v odvolání (a ani nikdy později) nijak nevyjádřil. Celkovou věrohodnost užití obrany žalobce snižuje právě to, že skutkovou verzi

použitou až v odůvodnění odvolání, neuvedl již policistům po spáchání přestupku, tedy během silniční kontroly. Novou verzi obrany žalobce použil až v doplnění odvolání dne 20. 3. 2023 směřujícímu proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, tedy více než půl roku po spáchání přestupku. Tato časová prodleva logicky podporuje nedůvěryhodnost nové verze žalobcovy obrany, když žalobce byl opakovaně ve správním řízení – v obou předvoláních k ústnímu jednání řádně poučen o procesních právech, tzn. k věci se vyjádřit, navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (§ 36 správního řádu). Současně byl poučen o právu nevypovídat s tím, že k výpovědi (doznání) nesmí být nucen. Žalobce se tedy po celou dobu správního řízení až do vydání prvostupňového rozhodnutí k věci nevyjádřil, a učinil tak až v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž představil zcela novou verzi své obrany. Žalobce zvolil cestu neúčasti na ústním jednání, k věci nehodlal vypovídat. Takový postup je jeho právem, nicméně nové skutkové okolnosti, jimiž obhajoval své jednání a uplatnil je poprvé až v doplnění odvolání ze dne 20. 3. 2023, tedy více než půl roku po spáchání přestupku, nejsou věrohodné. Žalobce neuvedl policejní hlídce po spáchání přestupku nic o tom, že by mu tabulka registrační značky upadla. Takový moment, obzvláště stal-li se před pár minutami, by si pamatoval a policistům by ho rád na svoji obhajobu sdělil. Zvláště poté, pokud by zapínal výstražná světla a sbíral registrační značku na komunikaci za rohem, jak vyplývá z nových tvrzení žalobce. Takový silný zážitek, několik minut starý, by jistě nezapomněl a sdělil by ho policejní hlídce. Právě tvrzení o upadnutí registrační značky lze očekávat jako zcela přirozenou reakci již na místě policejní kontroly (k tomu srov. rozsudek NSS č.j. 1 As 11/2019-37). Protože se jedná o takto zásadní rozpory oproti popisu policistů, jež prováděli silniční kontrolu, přitom tato skutková tvrzení mohl žalobce vznášet po celou dobu přestupkového řízení (ale použil je poprvé až v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o přestupcích), vzbuzuje žalobcem použitá procesní strategie oprávněné pochybnosti o věrohodnosti jeho nových tvrzení (srov. také rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2020, č.j. 3 As 72/2018-34).

Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 8. 8. 2022 dále vyplývá, že po zjištění policistů, že na vozidle není umístěna zadní registrační značka, když žalobce svévolně sdělil, že tuto má umístěnou na držáku jízdních kol a nutně potřeboval s vozidlem jet, byl žalobce policisty poučen, že chybějící registrační značka na vozidle je přestupkem, který nelze řešit příkazním řízením na místě a musí být oznámen odboru dopravy Magistrátu města Brna. Žalobci byla také zakázána další jízda s vozidlem s důvody, které mu byly objasněny, čemuž žalobce porozuměl. Žalobce se po celou dobu choval zdvořile a s policejní hlídkou spolupracoval. Z tohoto popisu provedené policejní kontroly jakkoliv nevyplývá, že by žalobci upadla krátce předtím registrační značka a ani to, že by ji měl někde ve vozidle. Naopak žalobci bylo vysvětleno, že tento přestupek nelze řešit na místě, a že s takovým vozidlem nemůže pokračovat v další jízdě. Žalobce proti tomu nic nenamítal a ani neuváděl, že si registrační značku má možnost opět připevnit, a že takto bude moci s vozidlem odjet bez dalšího porušení právních předpisů. Z tohoto jednání žalobce je zřejmé, že u sebe neměl zadní registrační značku a ani mu krátce předtím neupadla.

27. Na podporu nových tvrzení (uplatněných v doplnění odvolání ze dne 20. 3. 2023) žalobce doložil čestná prohlášení M. R. ze dne X a T. Z. ze dne X a dále dva paragony o nákupu šroubů a sady šroubováků. Žalobcem odkazované důkazy jsou však zcela nevěrohodné a neprokazují žalobcem nově uváděnou verzi přestupku. Odkazovaná čestná prohlášení nemají hodnotu svědecké výpovědi a soud je pokládá za

vykonstruovaná. Není zřejmé, jaký mají k žalobci vztah pan M. R. a pan T. Z., jenž učinili čestné prohlášení, je však velkou náhodou, že oba sepisovali čestné prohlášení mimo Brno, tj. v Uherčicích a v Bučovicích, přitom se ale v době přestupku nacházeli v centru Brna a jeden z nich radil žalobci, ve kterém železářství v Brně si má zakoupit šrouby. Soud zná z úřední činnosti lokalitu, kde se přestupek stal, a považuje za nemožné, aby žalobce vyjížděl na ul. Ú. ze staveniště (kde mu měla upadnout registrační značka) a současně jel ulicí Ú. ve směru k ulici D., neboť oba směry pohybu vozidel v ulici Úzká jsou od sebe odděleny zeleným ostrůvkem, popř. zábradlím, pročež výjezd ze staveniště kolem ještě tehdy stojícího OD Tesco (na druhé straně ulice výjezd ze staveniště není) byl možný pouze ulicí Ú. ve směru na Nové Sady, nikoliv ve směru k ulici Dornych. Tvrzení pana M. R. v čestném prohlášení tak nemůže být reálné. Železářství Vichr, Uhelná 11a, Brno, má zkrácenou otevírací dobu: pondělí až pátek 8 až 16.30 hod., přitom policejní kontrola vozidla proběhla v pondělí dne 8. 8. 2022 až v 16.35 hod., tedy po zavírací době uváděného železářství. Je tedy sporné, zda si žalobce mohl v uvedený den po provedené policejní kontrole zakoupit zde příslušné šrouby a šroubováky. Spornost prohlubuje i obsah dvou předkládaných paragonů, které mají dokládat tentýž nákup. Pokladní paragon osvědčuje nákup šroubů a sady šroubováků v ceně 218 Kč, není však z něj zřejmá jakákoliv adresa provozovny, kde k tomuto nákupu došlo a ani datum, kdy k tomuto nákupu došlo. Z ručně vyplněného paragonu dokládajícího tentýž nákup zápusťných šroubů a sady šroubováků vyplývá, že k nákupu došlo dne 8. 8. 2022 v železářství Vichr, spol. s r.o. (uvedeno na razítku). Rozpor mezi těmito paragony je znatelný, zatímco ruční vyplnění takového dokladu je možné kdykoliv, paragon vytištěný pokladnou je možné pozměnit obtížněji. Je tedy možné, že k nákupu došlo, ale v jiném termínu a v jiné provozovně, přičemž ruční opis paragonu toto nereflektoval. Žalobce sám předložil spolu s novou verzí skutkového děje tyto paragony, avšak rozpor mezi nimi nevysvětlil. Tvrzení uvedená v čestných prohlášeních soud pokládá za nevěrohodná, když sám žalobce policistům po spáchání přestupků tvrdil, že zadní registrační značku ponechal umístěnou na nosiči kol (tento nosič kol neměl s sebou), tudíž zadní registrační značkou nedisponoval, a to také odpovídalo nálezům policistů v zavazadlovém prostoru, kdy přes skla viděli ležet v zavazadlovém prostoru pouze rámeček od registrační značky. Registrační značka se tam ovšem nenacházela. Po provedení policejní kontroly tak nemohl žalobce připevnit na vozidlo zadní registrační značku zakoupenými šrouby a šroubováky, protože ji neměl k dispozici. Z tohoto důvodu je také nevěrohodné čestné prohlášení T. Z. ze dne X, který v něm potvrzuje, že žalobci pomáhal přidržovat plastovou podložku, do které nacvakl registrační značku a přitom si vyslechl celý příběh o tom, jak žalobci registrační značka upadla. Nevěrohodnost čestných prohlášení působí i datum jejich sepsání, tedy dne 3. 3. 2023 a 6. 3. 2023, tj. 7 měsíců po spáchání přestupků žalobcem. V takových případech je značně obtížné si pamatovat přesně okolnosti dávných událostí, zde navíc proto, že se přihodily „cizí osobě“. Nevěrohodnost působí zásadně i to, že tyto podklady, kterými žalobce podporuje svoji zcela odlišnou verzi přestupkového jednání oproti podkladům předloženým policisty, předložil až v doplnění odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí (dne 20. 3. 2023), v němž byl uznán vinným z přestupku, přitom v průběhu prvostupňového správního řízení měl žalobce dostatek prostoru pro to, aby svá tvrzení a také tyto podklady, popř. další důkazní návrhy, uplatnil. O tom byl řádně předem poučen. V prvostupňovém správním řízení však odlišnou verzi skutkového děje netvrdil a ani nedokládal.

28. Pokud žalobce v žalobě rozporoval, že žalovaným byly použity pouze záznamy Policie ČR, a že nebyl proveden výslech žalobce anebo policistů, pak k tomu soud uvádí, že proti záznamům Policie ČR žalobce nic konkrétního neuváděl, nijak tyto nerozporoval, neuváděl podjatost policistů, neprofesionalitu nebo nesprávnost jejich postupu. Není tedy dán důvod, aby jejich podklady a zjištění nemohly být užity v nyní přezkoumávaném řízení. Pokud žalobce namítal, že nebyl proveden jeho výslech anebo výslech policistů, pak k tomu soud uvádí, že výslech žalobce mohl být proveden při ústním jednání, k němuž byl žalobce opakovaně řádně předvolán. Důvodům jeho nedostavení se k jednání a neuznání jeho omluvy za důvodnou a včasnou se soud bude věnovat v dalším výkladu tohoto rozhodnutí. K výpovědi žalobce nesmí být nucen, má právo nevypovídat. Žalobce tedy v průběhu správního řízení nechtěl k věci vypovídat, proto zvolil cestu neúčasti na ústním jednání. Za těchto okolností si ovšem nemůže stěžovat na to, že nebyl proveden jeho výslech. Žalobce měl možnost po celou dobu správního řízení se k věci vyjadřovat, činit důkazní návrhy nebo i jiné návrhy, a to až do vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 1 správního řádu). O tom byl správním orgánem náležitě poučen. Po celou dobu prvostupňového správního řízení byl žalobce neaktivní, k věci se nevyjadřoval, žádné návrhy na dokazování neuplatňoval, k nařízenému ústnímu jednání se opakovaně nedostavil. Vzhledem k tomu, že žalobce nesmí být nucen k doznání, nebylo možné od případně provedeného jeho výslechu nic nového a převratného očekávat. Taktéž výslechem policistů zjevně nemohl být zjištěn jiný skutkový děj, než jak jej popsali ve svém úředním záznamu ze dne 8. 8. 2022 bezprostředně po spáchání přestupků žalobcem. Provedení výslechu policistů s větším časovým odstupem po spáchání přestupků by nemohlo přinést žádné nové informace. Navíc policisté se nemohli jakkoliv vyjádřit k novým tvrzením žalobce ohledně upadnutí zadní registrační značky, a to bezprostředně před jejich kontrolou vozidla, konkrétně v ulici Úzká, neboť o této záležitosti je žalobce neinformoval. Naopak jim dle úředního záznamu sdělil, že registrační značku nechal umístěnou na držáku jízdních kol (který neměl s sebou). Vzhledem k tomu, že neměl zadní registrační značku, byl policisty upozorněn na to, že nemůže s vozidlem pokračovat v jízdě a další jízda mu byla zakázána. Proti tomu se nijak nehájil. Jelikož žalobce v doplnění odvolání zcela odlišným způsobem změnil skutkový děj přestupku a okolností krátce před ním, policisté by k tomu v rámci výslechu mohli leda uvést, že okolnosti spáchaného přestupku zjistili tak, jak to uvedli v úředním záznamu ze dne 8. 8. 2022. V otázce zjištění skutkového stavu věci má soud za to, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (základní zásady činnosti správních orgánů).
29. Soud tedy ve shodě s žalovaným neuvěřil nové skutkové verzi žalobce, kterou uvedl se značným odstupem po spáchání přestupků a až po vydání prvostupňového správního rozhodnutí o jeho přestupkovém jednání. I pokud by situace proběhla tak, jak ji žalobce dodatečně vykreslil, tzn. tabulka registrační značky by upadla za jízdy a žalobce by měl v úmyslu ji operativně umístit zpět v místě blízkém po zjištění jejího odpadnutí, pak by to nic nezměnilo na situaci, že jednání žalobce je v rozporu se zákonem, neboť žalobce řídil vozidlo minimálně v úseku od ulice Úzká až na parkoviště v ulici Dornych u bývalého OD Tesco bez zadní tabulky registrační značky.
30. Není pochyb o tom, že žalobce řídil vozidlo v ul. Dornych v Brně (u bývalého OD Tesco) a na tomto vozidle nebyla umístěna zadní tabulka registrační značky, čímž se

žalobce dopustil přestupku kladeného mu za vinu. Soud se ztotožnil s hodnocením zjištěného skutkového stavu správními orgány na podkladě shromážděných a provedených důkazů, kdy spáchání přestupku žalobcem bylo spolehlivě prokázáno. Soud má za to, že hodnocení provedených důkazů bylo provedeno objektivně a věcně správně.

31. K právnímu posouzení soud doplňuje, že žalobce porušil zákonem uloženou povinnost v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jenž mu ukládá povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Jelikož žalobce řídil vozidlo, které nebylo opatřeno zadní tabulkou registrační značky [ve spojení s § 38 odst. 1 písm. c) a § 38 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a v souvislosti s prováděcím předpisem, konkrétně § 32 vyhlášky č. 343/2014 Sb.], došlo k porušení této zákonem uložené povinnosti.
32. Jelikož bylo prokázáno, že žalobce řídil vozidlo, které nemělo připevněnou zadní tabulku registrační značky v rozporu s jiným právním předpisem, naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. Současně se jednalo o zaviněné jednání ve formě vědomé nedbalosti, protože z podkladu policistů jednoznačně vyplynulo to, že žalobce si byl vědom toho, že řídí vozidlo bez zadní tabulky registrační značky. Dle § 15 odst. 1 ZOP postačuje k odpovědnosti za uvedený přestupek zavinění z nedbalosti (zákon nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění).
33. Soud z opatrnosti dále uvádí, že zákon sice hovoří o tabulce registrační značky v jednotném čísle, přičemž jedna tabulka (přední) na vozidle žalobce byla, nicméně s odkazem na zákon č. 56/2001 Sb. o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a prováděcí vyhlášku č. 343/2014 Sb., jež upravují způsob umístění tabulky registrační značky na vozidle, musí být tabulka registrační značky umístěna na silničním motorovém vozidle vpředu a vzadu, s výjimkou mopedů, motocyklů a motorových tříkolek, které jsou vybaveny pouze jednou tabulkou registrační značky umístěnou vzadu. V uvedené souvislosti žalovaný přistoupil ke změně prvostupňového správního rozhodnutí, když precizoval výrok doplnění odkazu na zvláštní právní předpis, z něhož je patrné, že stanoví náležitosti umístění tabulky registrační značky.
34. K námitce žalobce, že žalovaný nepostupoval dle metodického stanoviska Ministerstva dopravy ČR ze dne 10. 9. 2008, zn. 754/2008-160-OSP/1, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že závěry z tohoto metodického stanoviska lze užít jen pro jízdu s vozidlem, jehož tabulka registrační značky sice byla zakrytá, nebyla čitelná nebo byla jinak upravená, avšak současně nebyl znemožněna a ani podstatně ztížena její čitelnost, a tedy identifikovatelnost vozidla. V těchto konkrétně zmíněných případech lze přestupky kvalifikovat podle zbytkové skutkové podstaty uvedené v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce však přehlédl, že tento metodický pokyn závěry o možné kvalifikaci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu podmiňuje provedením nezbytného opatření k zamezení toho, aby nedošlo k vyloučení nebo podstatnému ztížení identifikace vozidla při jeho provozu bez tabulky registrační značky, a k nápravě vadného stavu. Takovým opatřením může být například umístění odpadlé tabulky registrační značky na jiném místě vozidla tak, aby nebyla podstatně ztížena či znemožněna její čitelnost, tj. aby byla zajištěna možnost identifikace vozidla, která je právě cílem předmětných právních předpisů. Takto ale

žalobce nepostupoval, protože sám tvrdil, že po zjištění odpadnutí zadní tabulky registrační značky, pokračoval dál v jízdě s tímto vozidlem.

35. Za zcela nepřipadný pokládá soud ve shodě s žalovaným odkaz žalobce na úpravu registračních značek na vozidlech v USA, kde k identifikaci vozidla má stačit pouze jedna tabulka registrační značky. Tak jako je život občanů v USA odlišný oproti ČR nebo EU, tak i právní předpisy uplatňované na těchto teritoriích jsou odlišné. Na území ČR tedy máme odlišné právní předpisy a rovněž požadavky kladené na řidiče a podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích včetně náležitostí umístění tabulky s registrační značkou na motorovém vozidle. S ohledem na již výše citované právní předpisy platí na území ČR pro provozování vozidel na pozemních komunikacích povinnost umístění tabulky registrační značky na vozidle vpředu i vzadu. Nejde o zvýšení identifikace vozidla nad úroveň nezbytně nutnou, jak nesprávně uvádí žalobce v žalobě. V této souvislosti žalobce v žalobě ještě vytýkal žalovanému, že mylně vycházel ze stavu, že na vozidle žalobce chyběly obě registrační značky, protože bylo vozidlo neidentifikovatelné. Takové tvrzení se nezakládá na pravdě, žalovaný nikde neuváděl, že vozidlu žalobce chyběly obě registrační značky.
36. Žalobce spáchal dva přestupky, v takovém případě se uloží jeden správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný (§ 41 odst. 1 ZOP). Přísněji trestný byl přestupek – jízda s vozidlem bez zadní tabulky registrační značky dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, podle něj byl uložen žalobci správní trest. Žalobce tak byl ohrožen pokutou od 5 000 Kč do 10 000 Kč a zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel do 6 měsíců do 1 roku. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč, tedy v první polovině zákonné sazby, a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, tedy na samé spodní hranici zákonné sazby. Z takto uloženého správního trestu lze dovodit, že převážily polehčující okolnosti na straně žalobce (nedbalostní forma zavinění, evidenční karta řidiče), přičemž jako přitěžující okolnost byl hodnocen souběh dvou přestupků. Uložené správní tresty byly přezkoumatelným způsobem a v souladu se zákonem odůvodněny. Jelikož žalobce nesměřoval žádný žalobní bod proti uloženým správním trestům, soud se nemusel blíže zabývat důvodností jejich uložení.
37. Soud dále nepřisvědčil žalobnímu tvrzení o tom, že se žalovaný nevěnoval otázce škodlivosti přestupku ve vazbě na úmysl. Žalovaný měl dokonce ignorovat skutečnosti nabízené žalobcem, avšak žalobce opomněl uvést, o jaké skutečnosti se mělo jednat. Pokud k tomu dodává, že je v zásadě odlišné, když někdo registrační značku úmyslně zakryje nebo mu tato značka upadne, popř. upadne jedna nebo obě dvě, pak takovému rozdílu lze samozřejmě porozumět, nicméně v případě žalobce se o takový případ nejedná, jak plyne z výkladu shora. Z výše provedené citace právních předpisů jednoznačně vyplývá, že povinností řidiče je užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tj. vozidlo, na němž musí být umístěna tabulka registrační značky vpředu i vzadu. Dále není pravdivé tvrzení, že se žalovaný, popř. prvostupňový správní orgán, nevěnoval otázce škodlivosti přestupku ve vazbě na úmysl. V daném případě rozhodně není třeba úmyslného zavinění, k odpovědnosti za tento přestupek stačí zavinění z nedbalosti (§ 15 odst. 1 ZOP). Žalobce má jako účastník provozu na pozemních komunikacích povinnost řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem o silničním provozu [§ 4 písm. b) zákona o silničním provozu] a dále jako řidič a držitel řidičského oprávnění musí splňovat také odborné předpoklady, tedy znát právní předpisy upravující provoz na pozemních komunikacích. Z toho lze dovodit, že žalobce

minimálně měl a mohl vědět, že jedná v rozporu s právními předpisy, když řídí vozidlo bez zadní tabulky registrační značky. Z podkladů policistů vyplynula vědomost žalobce o tom, že řídí vozidlo, na kterém není zadní tabulka registrační značky. Nedbalostní zavinění přestupku žalobcem bylo v řízení bezpečně prokázáno. Vedle správně zvolené právní kvalifikace hodnotily správní orgány protiprávnost jednání žalobce. Dospěly k závěru, že jeho jednání ohrožuje zájem společnosti chráněný právní úpravou provozu za pozemních komunikací, přičemž tento zájem je založen na tom, aby se silničního provozu účastnila pouze vozidla řádně označená, protože vozidla bez registračních značek jsou jinými účastníky silničního provozu neidentifikovatelná, což pak znemožňuje řešení případného deliktního jednání, např. ujetí od dopravní nehody nebo ujetí od stojanu čerpací stanice bez zaplacení. Byl tak naplněn i materiální prvek přestupku. Současně nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by mimořádně snižovaly škodlivost či materiální stránku daného přestupku pod míru předpokládanou u tohoto přestupku. Společenská nebezpečnost daného přestupku není jen nepatrná, jak se snaží nastínit žalobce. Tomu odpovídá i zařazení přestupku pod ustanovení § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, a také sazba správních trestů, kdy za tento přestupek lze uložit pokutu ve výši od 5 000 Kč do 10 000 Kč a současně i zákaz činnosti v délce od 6 měsíců do 1 roku. Z dikce ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu a konečně ani z důvodové zprávy k návrhu tohoto zákona nevyplývá, že by záměrem zákonodárce mělo být přísné postihování pouze těch řidičů, kteří úmyslně zakrývají registrační značky s cílem znemožnit identifikaci vozidel. Tomuto tvrzení žalobce nelze přisvědčit, neboť z ničeho nevyplývá. Upadnutí registrační značky během jízdy sice představuje skutkově odlišnou situaci, nicméně v případě žalobce nebylo prokázáno, že k takové situaci došlo. Ostatně i žalovaný uváděl, že v případě upadnutí registrační značky během jízdy by bylo správné odstavit vozidlo na bezpečné místo bez rizika dalších škod a nikoliv dále pokračovat v jízdě. Pokud žalobce odkazoval například na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 22 A 3/2014, pak tento odkaz nebyl přiléhavý, neboť v řešeném případě řidič od počátku tvrdil a prokazoval skutkovou verzi s okolnostmi, které vedly soud k závěru o nenaplnění materiálního znaku přestupku.

38. Žalobce již v odvolání rozváděl úvahu o tom, že jeho jednání mělo být posouzeno jako jednání v krajní nouzi, když mu měla tabulka registrační značky upadnout v místě s extrémně hustým silničním provozem, kde by každé odstavené vozidlo mohlo znamenat nebezpečnou překážku a minimálně způsobit vznik kolony vozidel. V takové situaci čekání na odtah vozidla, zvláště pokud by šlo o jízdu 300 m dlouhou, je dle žalobce iracionální. V žalobě toto doplnil tak, že pro jízdu cca 300 m dlouhou by nemělo být potřebné ani činit opatření za účelem zvýšení identifikace vozidla zezadu, protože každé takové opatření by znamenalo dlouhé minuty stání vozidla v místě s extrémně hustým silničním provozem. Současně vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného o odstavení vozidla na chodník, protože v takovém případě jde o přestupek a navíc může představovat i ohrožení chodců. Naproti tomu méně nebezpečným jednáním je dle žalobce jízda v délce cca 300 m do nejbližšího železářství, což považuje žalobce za přiměřené a racionální řešení. Žalobce tyto úvahy vznášel za účelem posouzení, které z řešení by ještě spadalo do množiny racionálních a obvyklých řešení.
39. Soud již ve výše provedeném výkladu označil popis skutku provedený žalobcem (v doplnění odvolání a v žalobě), jež měl předcházet provedené silniční kontrole, za nevěrohodný. Není tedy na místě pouštět se do polemiky se žalobcem o tom, jaké řešení situace v případě upadnutí tabulky registrační značky měl zvolit nebo zda zvolil

správné řešení, popř. jaké řešení situace je menším či větším zlem. V době policejní kontroly nemělo vozidlo žalobce zadní registrační značku a ani žalobce neměl tuto registrační značku k dispozici. Není tedy na místě řešit to, zda žalobce měl provést jízdu cca 300 do nejbližšího železářství nebo bezprostředně po upadnutí registrační značky odstavit vozidlo na chodník, aby vozidlo nepředstavovalo po dlouhé minuty překážku provozu na pozemní komunikaci v místě s extrémně hustým silničním provozem. I přes nevěrohodnost popisu skutkového děje žalobcem, jež měl předcházet silniční kontrole, žalovaný přistoupil k hodnocení jednání žalobce jako ke konání v krajní nouzi tak, aby námitky žalobce plně vypořádal. Argumentace žalobce totiž odpovídala tvrzení, že jednal v krajní nouzi. Podle § 24 odst. 1 ZOP čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Podle § 24 odst. 2 ZOP nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet.

40. Žalovaný k argumentaci žalobce krajní nouzí provedl výklad na straně 6 až 8 napadeného rozhodnutí. V případě žalobce bylo možné připustit případné ohrožení zájmu chráněného zákonem – plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Přitom jízdou žalobce bez registrační značky na místo nikoliv vzdálené neměl být způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možné odvrátit jinak. S ohledem na dikci § 24 ZOP bylo třeba nejprve posoudit podmínky, při jejichž naplnění může stav krajní nouze vzniknout. Těmito podmínkami jsou reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí. Žalobci bylo možné přisvědčit v tom, že označené místo v Brně je známo hustým provozem a jakákoliv jeho překážka představuje nebezpečí minimálně pro plynulost silničního provozu (snad i pro bezpečnost silničního provozu). Na základě toho byly splněny podmínky reálnosti a bezprostřednosti hrozby nebezpečí. Nicméně nebyla naplněna podmínka subsidiarity, tedy že nebezpečí bylo možné odvrátit jinak. Žalobce totiž měl a mohl řešit vzniklou situaci jinak, a to za současného naplnění společenského zájmu na zachování identifikace vozidla. Žalobce totiž i přes vědomost, že vozidlo již není osazeno zadní tabulkou registrační značky, se rozhodl pokračovat v jízdě. Naopak zcela legitimním v této situaci bylo odstavit vozidlo na těleso chodníku, když místo žalobcem označované za místo upadnutí tabulky registrační značky je značně prostorově disponováno. Pokud by žalobce řádně označil vozidlo odstavené na chodníku jako překážku a dále postupoval v souladu se zákonem, jenž upravuje okolnosti vzniku překážky v provozu, jednal by v souladu se zákonem a nebylo by nutné hodnotit proporcionalitu jeho jednání (stání na chodníku) jako podmínku podřazení takového jednání pod pojem krajní nouze. Vzhledem k výše uvedenému nelze jednání žalobce podřadit pod stav krajní nouze, když nebyl dodržen minimálně princip subsidiarity, tj. nebezpečí bylo možné odvrátit jinak než jízdou bez tabulky registrační značky. Nebyly tak shledány okolnosti vylučující protiprávnost jednání žalobce, a jednání žalobce je protiprávní, když naplňuje formální stránku řešeného přestupku.
41. Poslední žalobní bod, který musí soud vypořádat, se týkal nepřítomnosti žalobce na ústním jednání před správním orgánem a porušení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy žalobce nebyl seznámen s podklady rozhodnutí. Soud nepřisvědčil oprávněnosti tvrzení ani v tomto žalobním bodě.

42. V posuzované věci bylo zahájeno řízení o přestupcích dne 19. 9. 2022 doručením příkazu žalobci (příkaz ze dne 5. 9. 2022). Proti příkazu podal žalobce včasný odpor, pročež byl příkaz zrušen a bylo pokračováno ve správním řízení. Prvostupňový správní orgán dále nařídil ústní jednání na 1. 11. 2022 v 8.30 hod. K ústnímu jednání byl žalobce řádně předvolán, a to s více než 5denním předstihem (lhůta dle § 49 odst. 1 správního řádu). Současně byl žalobce poučen o svých procesních právech a povinnostech. Žalobci bylo také sděleno obvinění z přestupků včetně řádného popisu skutku, jehož se měl dopustit. Dne 31. 10. 2022, tedy den před konáním ústního jednání, byla správnímu orgánu doručena omluva žalobce z ústního jednání. Jako důvod omluvy žalobce uvedl závažné zdravotní důvody s tím, že je v režimu dočasné pracovní neschopnosti. K tomu podání žalobce připojil Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (DPN), z níž vyplynulo, že praktická lékařka MUDr. I. Š. rozhodla o dočasné pracovní neschopnosti žalobce ode dne 31. 10. 2022 s trváním do 14. 11. 2022 (datum ručně doplněno). Prvostupňový správní orgán omluvu akceptoval a dne 2. 11. 2022 nařídil nový termín konání ústního jednání na den 14. 12. 2022 v 8.30 hod. K tomuto ústnímu jednání opět řádně předvolal žalobce (pošta se mu snažila doručit předvolání dne 4. 11. 2022, nicméně žalobce nebyl zastižen, a proto mu byla na místě zanechána výzva k vyzvednutí si zásilky na poště; vzhledem k tomu, že si žalobce zásilku na poště ve stanovené lhůtě nevyzvedl, došlo dne 14. 11. 2022, tedy 10. den od uložení k fikci doručení zásilky žalobci; následně mu byla dne 22. 11. 2022 zásilka vhozena do poštovní schránky; ústní jednání bylo stanoveno na 14. 12. 2022, žalobce se tedy o něm dozvěděl s měsíčním předstihem). Žalobce dne 13. 12. 2022 (podatelna žalovaného přijala až dne 14. 12. 2022) zaslal prvostupňovému správnímu orgánu opětovnou omluvu z nařízeného jednání, když znovu argumentoval závažnými zdravotními důvody a dočasnou pracovní neschopností. K omluvě opět připojil původní Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (DPN) ze dne 31. 10. 2022, v němž bylo ručně dopsáno povolení vycházek od 14. 11. 2022 v rozmezí 9.00 – 12.00 a 13.00 – 16.00 hod. a potvrzení trvání DPN do 14. 12. 2022. Prvostupňový správní orgán zcela po právu tuto omluvu žalobce neakceptoval a provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, když pak svůj postup odůvodnil ve svém rozhodnutí především opožděností omluvy. Při ústním jednání provedl řádné dokazování, kdy byl čten spisový materiál (oznámení přestupku ze dne 9. 8. 2022, úřední záznam PČR ze dne 8. 8. 2022, výpis z evidenční karty řidiče ze dne 29. 8. 2022, výtisk místa přestupku z veřejně přístupného webu www.mapy.cz ze dne 2. 9. 2022, výpis z registru obyvatel, příkaz včetně doručenky, odpor, předvolání na jednání včetně doručenky) a zhlédnuta fotodokumentace. Žalobce byl řádně a v dostatečném předstihu předem vyrozuměn o možnosti uplatnit právo dle § 36 správního řádu, tj. navrhopvat důkazy a jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko a seznámit se s podklady rozhodnutí, čehož ovšem žalobce nevyužil. Realizace práva seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim měla být žalobci umožněna u ústního jednání ve věci jeho přestupků. Jelikož se žalobce bez náležité omluvy nedostavil k nařízenému ústnímu jednání, prvostupňový správní orgán po provedeném jednání a dokazování přistoupil oprávněně k vydání rozhodnutí v uvedené věci.
43. Prvostupňový správní orgán vyhodnotil posledně uvedenou omluvu žalobce z ústního jednání ze dne 14. 12. 2022 za omluvu, která nebyla včasná, a tedy náležitá s podrobným zdůvodněním. Tomuto následně přisvědčil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud se také s tímto odůvodněním ztotožnil. Žalobce

již od okamžiku doručení předvolání k druhému ústnímu jednání (zásilka doručována žalobci již dne 4. 11. 2022 a jelikož žalobce nebyl zastižen, byla mu v místě bydliště zanechána výzva k vyzvednutí si zásilky na poště a samotná zásilka byla uložena na poště; jelikož si žalobce nevyzvedl tuto zásilku na poště ve stanovené lhůtě, nastala dne 14. 11. 2022 fikce doručení a dne 22. 11. 2022 byla žalobci vhozena nevyzvednutá zásilka do poštovní schránky) věděl, že má od 31. 10. 2022 vystavenou neschopenku (Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti), jenž mu byla následně prodloužena do 14. 12. 2022, a přesto se omluvil až den před konáním ústního jednání, tedy dne 13. 12. 2022, když se ale omluva dostala do dispozice podatelny prvostupňového správního orgánu až dne 14. 12. 2022 (nalepený štítek podatelny s čárovým kódem) a oprávněné úřední osobě konající ústní jednání dne 14. 12. 2022 od 8.30 hod. se do zahájení jednání do dispozice ani nedostala.

44. Podle § 80 odst. 1 ZOP může správní orgán nařídít ústní jednání. Podle § 80 odst. 2 věty třetí ZOP správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Podle § 80 odst. 4 ZOP správní orgán k ústnímu jednání předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
45. Aby mohla být omluva žalobce z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny 3 podmínky: 1. musí se omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí; 2. v omluvě musí být uveden důvod, který mu účast na jednání znemožňuje, tomuto požadavku nevyhoví např. vágní omluva s odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí; 3. důvod omluvy musí být doložen. Žalobce tedy musí své tvrzení objektivně v rámci svých možností prokázat.
46. Z provedeného souhrnu podmínek náležité omluvy je zřejmé, že omluva žalobce z druhého termínu ústního jednání k projednání jeho přestupků nesplňovala již první podmínku, protože nebyla včasná, resp. neodkladně uskutečněná. Lze také pochybovat o závažnosti sděleného důvodu omluvy z jednání (viz výklad dále). Jelikož omluva žalobce z ústního jednání nebyla náležitá (včasná), byly v dané věci splněny zákonné podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce.
47. Žalobce v žalobě uvedl, že se léčil s těžkým onemocněním páteře, měl povolené vycházky a s termínem ústního jednání dne 14. 12. 2022 počítal, nicméně dne 13. 12. 2022 se jeho zdravotní stav akutně zhoršil, pročež se z ústního jednání nařízeného na den 14. 12. 2022 omluvil z vážných zdravotních důvodů. K tomu soud ve shodě se správními orgány musí konstatovat, že tvrzení žalobce neobstojí, neboť žalobce v omluvě ze dne 12. 12. 2022 (doručené správnímu orgánu dne 13. 12. 2022 a převzaté jeho podatelnou dne 14. 12. 2022) nic o akutních zdravotních potížích neuváděl. Obdobně jako v omluvě z prvního ústního jednání zde odkázal na pracovní neschopnost a k omluvě přiložil neschopenku (Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 31. 10. 2022 s ručně připsanými termíny 14. 11. a 14. 12., do kdy trvá pracovní neschopnost, a také s připsanými vycházkami od 14. 11. 2022 v rozmezí 9.00 – 12.00 h a 13.00 – 16.00 h.). V rámci odvolacího řízení žalobce ke své omluvě doložil ještě lékařskou zprávu ze dne 16. 3. 2023 od MUDr. I. Š. (praktická lékařka), z níž vyplynulo, že žalobce je od 13. 12. 2022 v pracovní neschopnosti pro těžké onemocnění páteře, přičemž onemocnění přetrvávalo v pokročilém stupni prakticky až do konce ledna 2023, pročež po tuto dobu nebyl schopen dlouhodobější chůze,

sezení ani stání. Podle soudu je předkládaná lékařská zpráva MUDr. Š. ze dne 16. 3. 2023 zcela bez relevance vůči omluvě žalobce z ústního jednání datované dne 12. 12. 2022. Závažný zdravotní důvod žalobce deklaroval již ve své první omluvě z ústního jednání dne 31. 10. 2022 a stejným způsobem formuluje následnou omluvu z druhého ústního jednání dne 12. 12. 2022, tedy ze závažného zdravotního důvodu (pracovní neschopnosti). Tvzení o akutních zdravotních problémech žalobce uplatnil až dodatečně, a tedy opožděně, přitom nelze přehlédnout, že lékařská zpráva MUDr. Š. vyznívá velmi účelově, když tato lékařka, která rozhodla o dočasné pracovní neschopnosti žalobce již ke dni 31. 10. 2022, nyní ve zprávě uvedla, že žalobce byl v pracovní neschopnosti až od 13. 12. 2022, tj. den před konáním druhého ústního jednání. Velmi nekonzistentní z hlediska hodnocení zdravotního stavu žalobce touto lékařkou je, že tato lékařka, která žalobci povolila vycházky v celkovém rozmezí 6 hodin denně od 14. 11. 2022, pak v později předkládané lékařské zprávě ze dne 16. 3. 2023 uvádí, že žalobce nebyl schopen chůze. Další nekonzistenci přináší zpráva o ambulantním vyšetření žalobce na rehabilitaci v nemocnici Milosrdných bratří Brno dne 13. 12. 2022 ve 13,31 h., kterou žalobce předložil až v žalobním řízení. Soud nehodlal touto listinou provádět dokazování, ostatně to nenavrhoval ani žalobce, nicméně tato listina v kontextu s celkovou délkou pracovní neschopnosti žalobce, sdělením důvodů omluvy žalobce z ústních jednání, a také hodnocení zdravotního stavu žalobce praktickou lékařkou MUDr. Š. ze dne 16. 3. 2023, nemůže žalobci pomoci prokázat náležitou a dostatečně důvodnou omluvu z ústního jednání. Pokud praktická lékařka MUDr. Š. potvrzuje, že žalobce od 13. 12. 2022 nebyl schopen pro těžké onemocnění páteře dlouhodobější chůze, pak není jasné, jak to, že žalobce absolvoval vyšetření v rehabilitační ambulanci dne 13. 12. 2022, kam byl doporučen praktickou lékařkou. Z úvodu zprávy také vyplývá subjektivní popis vzniku potíží žalobcem, a to, že asi před měsícem mu při zpracování dřeva „ruplo“ v kříži a bolesti mu vystřelují přes bok až na přední stranu stehna. Je tedy s podivem, že MUDr. Š. popisuje ve své zprávě ze dne 16. 3. 2023 vznik těžkého onemocnění páteře až od 13. 12. 2022, když sám žalobce téhož dne uvádí, že asi před měsícem zpracovával dřevo a přitom si způsobil bolesti páteře. Nemohlo se tak jednat ani o akutní zdravotní potíže žalobce vzniklé od 13. 12. 2022, zvláště pokud tento den byl schopen navštívit ambulanci rehabilitace, podrobit se tam vyšetření a nechal si předepsat rehabilitační procedury. K takové indikaci dochází vždy až po odeznění akutních potíží. Závěrem k tomu soud uvádí, že i pokud by zdravotní stav žalobce byl míněn lékařkou MUDr. Š. jako akutní od 13. 12. 2022, platilo by již shora uvedené, a sice že žalobce nic o akutním zdravotním stavu v omluvě neuvedl, pročez je tento důvod (dodatečně uvedený až v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí) důvodem opožděným. Nelze tedy přisvědčit tvrzení žalobce, že by ústní jednání konané správním orgánem v jeho nepřítomnosti nemělo proběhnout v souladu se zákonem.

48. Soud tedy k nenáležité omluvě žalobce z ústního jednání shrnuje, že omluva nebyla včasná, neboť byla uplatněna den před ústním jednáním ze stejných důvodů, které již uplatnil při první omluvě z dříve nařízeného ústního jednání na den 1. 11. 2022. Pokud žalobce uváděl až v doplnění odvolání ze dne 20. 3. 2023, že se jeho zdravotní stav dne 13. 12. 2022 akutně zhoršil, učinil tak značně opožděně. Ostatně ani toto akutní zhoršení zdravotního stavu neprokázal. K opožděnosti omluvy z ústního jednání nařízeného na den 14. 12. 2022 soud ještě uvádí, že žalobce o nařízeném ústním jednání věděl minimálně měsíc předem, a přesto se z něj omluvil písemně na poslední chvíli, tedy den předem, přitom použil stejný důvod omluvy jako při omlouvání své neúčasti

na prvním ústním jednání dne 1. 11. 2022, tj. dočasná pracovní neschopnost. Vzhledem k tomu, že Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti bylo učiněno již dne 31. 10. 2022 s trváním do 14. 11. 2022 a následným prodloužením do 14. 12. 2022, žalobce mohl správní orgán o tomto včas informovat, popřípadě se k druhému ústnímu jednání dne 14. 12. 2022 dostavit a domluvit se na dalším postupu, jelikož měl od 9.00 h povolené vycházky. O akutních a náhle vzniklých zdravotních potížích žalobce nic neuváděl v celém průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem.

49. K jednotlivým žalobním námitkám dále soud uvádí, že není pravdou, že žalovaný nezpochybňoval včasnost ani důležitost omluvy žalobce z ústního jednání, když právě včasnost žalovaný zpochybňoval například na straně 3 – 4 napadeného rozhodnutí. V žádném případě nelze přisvědčit žalobci v tom, že by se jednalo o extenzivní výklad správních orgánů o náležitostech omluvy z ústního jednání, a to v neprospěch žalobce. Sám žalobce coby dospělý a svéprávný člověk musel pocítovat při opakované omluvě již z druhého ústního jednání, že tuto činí na poslední chvíli a přitom ze stejného důvodu, který již použil před necelými dvěma měsíci. Je to o seriózním jednání dospělého člověka, k čemuž není potřeba právního vzdělání, jak namítal žalobce. Navíc žalobce byl v obou předvoláních k ústnímu jednání (jednání 1. 11. 2022 a 14. 12. 2022) řádně poučen jak o nutnosti včasné omluvy z důležitého důvodu, tak i o tom, že seznámení se s podklady rozhodnutí bude realizováno u ústního jednání ve věci přestupku. Soud nemohl přisvědčit tvrzení žalobce v tom, že je zcela nepřiměřený požadavek správních orgánů po žalobci, aby jeho teprve v pořadí druhá omluva ze zdravotních důvodů byla perfektní, navíc když do prekluze přestupku zbývalo téměř 9 měsíců. Podle názoru soudu to bylo 7 a půl měsíce (včetně zahrnutí vánočních svátků a Nového roku), přitom je nutné počítat s tím, že každý stupeň řízení potřebuje na vyřízení přestupku určitý čas. Například rozhodnutí o odvolání bylo vydáno dne 5. 5. 2023, a to již tolik času, jak uváděl žalobce, do prekluze nezbývalo. Přitom je třeba počítat také s eventuálním soudním přezkumem správních rozhodnutí, možným zrušením správního rozhodnutí a vrácením věci žalovanému k novému rozhodnutí. Zde soud také shrnuje určitý obstrukční postup žalobce v průběhu správního řízení tak, jak plyne ze správního spisu. Žalobce nikdy osobně nepřevzal jakoukoliv zásilku, včetně předvolání k ústnímu jednání, a vždy ponechal uplynout maximální lhůtu pro uložení zásilky na poště a zásilku si nevyzvedl, zásilka mu tak byla teprve po uplynutí této lhůty vhozena do poštovní schránky. Pokud jde o podání žalobce, od nichž se počítá v řízení rozhodná lhůta, pak tato podání žalobce podával vždy blanketní (blanketní odpor, blanketní odvolání) tak, aby běžela další lhůta k jejich doplnění. Pokud jde o odvolání, pak žalobce podal opakovaně blanketní odvolání, které i přes výzvu správního orgánu na jeho doplnění obsahu i podpisu, nedoplnil. Posléze požádal o poskytnutí další lhůty k doplnění odvolání z důvodu nemoci právního zástupce. Následně doplněné odvolání zaslal správnímu orgánu opět bez podpisu. Odvolání i se svým podpisem žalobce konečně podal až dne 20. 3. 2023.
50. Žalobci lze přisvědčit v tom, že v řízení musí být zachována práva obviněného z přestupku a tato nesmí být potlačována z důvodu zájmu na rychlosti a ekonomičnosti řízení. Takto správní orgány v případě žalobce nepostupovaly, žalobce dostal opakovaně široký prostor pro uplatnění svých práv, opakovaně byl předvolán k ústnímu jednání, nicméně k jednání se nikdy nedostavil a svého práva být slyšen při ústním jednání nevyužil. V omluvě ze dne 12. 12. 2022, uplatněné až dne 13. 12. 2022, nesdělil včasné a závažné důvody, pro které se nemohl ústního jednání zúčastnit. Nelze

přisvědčit žalobci v tom, že ve správním řízení byla porušena jeho práva. Žalobce nelze nutit, aby vypovídal nebo se k přestupku doznal.

51. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl řádně poučen o možnosti vyjadřovat se k věci ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, navrhopvat důkazy na svou obhajobu po celou dobu řízení, činit jiné návrhy v průběhu řízení, také o možnosti vyjádřit své stanovisko, nahlížet do spisu a pořizovat si výpisy a kopie. V předvolání k jednání byl žalobce také poučen o tom, že při ústním jednání má možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. V této souvislosti k dalším žalobním výtkám soud uvádí, že prvostupňový správní orgán nemá povinnost sdělovat žalobci případnou neakceptaci omluvy, zvláště v situaci, kdy byla učiněna bezprostředně před konáním ústního jednání. Žalobce dále namítal, že od ústního jednání dne 14. 12. 2022 uplynulo do vydání rozhodnutí 21 dnů, přičemž měl prvostupňový správní orgán opětovně vyzvat žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Soud této argumentaci žalobce nemohl přisvědčit. Opětovně uvádí, že žalobce již v předvolání k ústnímu jednání byl poučen o tom, že při ústním jednání ve věci přestupku bude moci realizovat právo seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 správního řádu). Pokud se žalobce bez včasné omluvy k tomuto jednání nedostavil, musel být srozuměn s tím, že nebude moci realizovat svá práva při ústním jednání. Nicméně žalobce se mohl k věci i k podkladům rozhodnutí vyjadřovat po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a stejně tak mohl kdykoliv nahlížet do správního spisu. Ani těchto procesních práv nevyužil, poprvé se k věci vyjádřil v rámci doplnění odvolání dne 20. 3. 2023. Není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že měl prvostupňový správní orgán opětovně žalobce vyzvat k seznámení s podklady rozhodnutí vzhledem k tomu, že rozhodnutí vydal 21 dnů po provedení ústního jednání. Taková povinnost z právních předpisů nevyplývá. Bylo pouze na žalobci, aby se zajímal o osud své omluvy a případně svá práva uplatnil dodatečně, v mezidobí od nejzazšího okamžiku pro uplatnění tohoto práva (termín ústního jednání) až do vydání rozhodnutí ve věci samé. K namítané prodlevě 21 dnů od konání ústního jednání dne 14. 12. 2022 do vydání rozhodnutí prvostupňovým správním orgánem dne 4. 1. 2023 soud ještě doplňuje, že v tomto období se jednalo pouze o 13 pracovních dnů, v jejichž rámci mohla být čerpána i řádná dovolená pracovníky prvostupňového správního orgánu, neboť šlo o konec roku a období vánočních svátků. Pokud tedy bylo rozhodnutí zpracováno a vydáno až dne 4. 1. 2023, neshledává na tom soud nic protizákonného a neobvyklého.
52. Soud má za to, že správní orgány respektovaly plně práva žalobce coby obviněného z přestupků, která mu přísluší podle správního řádu a přestupkového řádu. O zjištěném skutkovém stavu nepanují žádné důvodné pochybnosti. S postupem správních orgánů se soud ztotožnil. Obě správní rozhodnutí netrpí žádnými vadami, z rozhodnutí je patrné, o čem a jak bylo rozhodnuto, v jejich odůvodnění jsou pak vyloženy úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí, jak řešil rozpory mezi nimi a jak uvážil o argumentaci a námitkách žalobce, proč je např. vyhodnotil za liché či vyvrácené, a také jak a čím byla naplněna zákonná kritéria, tj. úvahy, na nichž svá rozhodnutí správní orgán založil. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a neodůvodněná.

V. Závěr a náklady řízení

53. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně